

TORONYIRÁNY

XVIII. 45.

2024. november 10.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 32. vasárnap

November 11. Tours-i Szent Márton püspök

A mai keresztény életben is az egyik legnagyobb probléma az igazi, helyes vallásosság kialakítása. Azzal, hogy megkereszteltek minket, azzal, hogy „anyakönyvezett keresztények” vagyunk, sohasem elégedhetünk meg. Mi is hajlamosak vagyunk a külsőségek szerinti gondolkodásra. Sokat adunk a látszatra, ami önmagában véve még nem volna baj, ha a látszattal nem csapnánk be magunkat és másokat. Sokszor a nevelés, a tekintélyi ráhatás is felelős a formális gondolkodásmódért és a formalista magatartásért. Az igazi nevelés ugyanis valahol ott kezdődik, ahol a gyermek nemcsak parancsra cselekszik, sőt, egyáltalán nem kényszerből cselekszik, hanem benső igényből és jóérzésből, önkéntes odaadásból. A parancsok, főleg a tiltó parancsok egyoldalú kiemelése veszélyes lehet a vallásosság kialakulásában is.

A készséges, odaadó lelkületre Jézus adta nekünk a legszebb példát. Ő mindent odaadott értünk, „feláldozta” istenségét, - ahogyan Szent Pál mondja -, „kiüresítette önmagát”. Minden szentmise ezt az áldozatot és jézusi lelkületet jeleníti meg. Minden szentmise a teljes odaadásra szólít fel minket Istenért és embertársainkért. Ezért a liturgia egyik (gyakran előforduló) kulcskifejezése a „devotio”, az „odaadás”; ezt a lelkületet kell megtanulnunk, mindjobban elsajátítanunk a liturgián való részvétellel. Erre a bensőséges odaadó lelkületre figyelmeztet a mai evangélium.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. Kir 17,10-16** Illés próféta közbenjárására az éhínség idején a túléléshez elegendő táplálékhoz jut Careftában egy özvegyasszony és fia.
- 2. Zsid 9,24-28** Krisztus, mint örök főpap egyszer áldozta fel önmagát, hogy sokaknak a bűnét elvegye, másodszer azok üdvözítéséért jelenik meg, akik rá várnak.
- 3. Mk 12,38-44** Jézus a pöffeszkedő farizeusok elé állítja a szegény, szerény özvegyasszony példáját.

A pöffeszkedő írástudók és a szerény özvegyasszony

Jézus még mindig a templomban tanít (a 11,27 óta), ahol sokan „szívesen hallgatják” (12,37; vö. 11,18). Az elbeszélő nem kelti azt a benyomást, mintha Jézus egész tanítását át tudná adni, a szakasz bevezetése inkább arra utal, hogy Jézus tanításának egy részletét fogalmazza meg, mintegy el is szakadva az események folyamatos menetétől. A templomtéri viták sorozatát bizonyos értelemben már a sokaság szíves hallgatására tett megjegyzés lezárta, ez a kitérő azonban még inkább. Úgy látjuk, Jézus világosan megkülönbözteti saját tanítását a korabeli vallásos csoportokétól. A szaduceusok tévedésben vannak (12,24,27), a farizeusok és a heródiánusok kovászától őrizkedniük kell a tanítványoknak (8,15), de azoktól is óvakodniuk kell, akik hamis prófétaként vagy messiásként lépnek fel a végső idők előtt (13,5,23). Jézus az írástudókkal szemben foglal állást a leghatározottabban. Ők nem az élő Istent, hanem az emberek tetszését keresik. A rituális tisztaságról tanítva már idézte Izajás prófétát (Mk 7,6; Iz 29,13): „Ez a nép ajkával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem.” Ennek a vallási jellegű ítéletnek a templomtéren már bővebb jelentése van. Jézus és az írástudók a vallási elvek mellett a vallásból következő életprogram tekintetében is szemben állnak: az írástudók nem Isten Fiának békés országát, hanem „Dávid fiának” földi országát építik. Ezért kapnak „súlyosabb ítéletet”. A kríma szó Márknál egyedül itt fordul elő, a krinó igei alak és a kriszisz pedig teljesen hiányzik. Amire Jézus másutt csak utal, a végső ítélet (vö. 12,36; 13,20; 14,62), az most konkrét fenyegetés. Jézus figyelő tekintete előtt (41a) példabeszédbe illő helyzet bontakozik ki. Ahogy várható, a gazdagok sokat adnak, a szegény keveset (41b-42). A látvány Jézus magyarázata által lesz jellel: a sok és a kevés helyet cserél, az adakozásban elsőből utolsó, az utolsóból első lesznek. Jézus előtt a gazdagok után jelenik meg a szegény, szavaiban viszont ő lesz a sor vezetője és befejezője is (43-44), a szemlélődésnek nála kell kezdődnie és hozzá kell visszatérnie. A viták sorozata után Jézus megpihen, az elbeszélés időfolyama is megáll. Ahogy Jézus körbenézett a templomba érkezésekor (11,11), most is megfigyeli, ami történik. Újra a tanítványokhoz fordul, akik ugyan tanúi voltak a templomi vitáknak, de azokban nem volt közvetlen szerepük. Utoljára akkor szól hozzájuk, amikor a fügefá jelével imádságra és megbocsátásra szólította őket (11,20-25).

Utolsó templombéli szavaival az odaadás értékét hangsúlyozza, amely a parancsok legnagyobbika (vö. 12,28-34), de Jézus saját életprogramja és példája is (vö. 10,45). A 41. versben kétszer is szereplő, majd a 43. versben visszatérő gazdophülakion szó jelentése általában kincstár, azonban perselyt is jelenthet. A jeruzsálemi templomban, mégpedig az asszonyok udvarában, tizenegy ilyen persely volt, hogy az érkezők adományt adhassanak, vagy egyes áldozatokat megfizethessenek (P. Dschulnigg, Ekkehard W. Stegemann). Az elbeszélő a gazdagok adakozásáról mint tartós cselekvésről beszél (eballon - „dobtak”, imperfectum), hiszen „sokan” jöttek, dobtak sokat. A jelenet azonban egyszerűvé válik (42. vers), amikor az özvegyről van szó, aki bedob (ebalen — aorisztoszbán) két leptónt. A leptón a legkisebb pénzdarab volt, rézpénz, amelyet Heródes idejében bőven vertek Júdeában. Márk azonnal meg is adja olvasóinak az „összeget” a birodalom központjában, Rómában is használatos fizetőeszközben. Ennek görög neve, a kodrantész is csupán a latin quadrans átírása. Az értelmezők többsége ebben a magyarzatban nyilvánvaló jelét látja annak, hogy Márk nem a Római Birodalom keleti felében, esetleg Júdeában élőknek, hanem a nyugaton, Róma közelében élőknek írta evangéliumát. A quadrans pénzért fokozott sűrűséggel találták meg például a pompeji ásatásokban, viszont keleten, illetve az II. századtól fogva lényegében nem fordul elő. Az elbeszélő már kiemeli, hogy az özvegy szegény (ptókhosz), de az esemény magyarzatát és kommentálását Jézusra hagyja. Jézus odahívja tanítványait, és ünnepélyes kijelentést tesz, amelyet meg is indokol (43-44. vers). A helyzet értékelésében prófétai jellegű, indoklásában a bölcsesség jegyeit hordozza. Stílusa is ünnepélyes, kissé körülményes: nemcsak rámutat az özvegyre, hanem kiemeli szegénységét is; nemcsak „mindenkiről” beszél, hanem mindenkiről, aki a perselybe dobott. A 43. vers fokozása után a 44. vers ellentétpárba foglalja az özvegyet és az összes többi adakozót: azok a bőségükből adtak, az özvegy az ínségéből; azután újabb két hátravetett értelmezővel: az özvegy mindent „odadobott” az egész „életét” (biosz), megélhetését. Csak utólag válik világossá, hogy az özvegy nagylelkű volt már csak azért is, mert a két leptón egyikét megtarthatta volna magának. Az özvegy Istent helyezi mindenek elé, anyagi javaival is teljesen őt akarja szolgálni. Ezt úgy is érthetjük, mint a korábban Jézus által megfogalmazott „első parancs” (12,30) valóra váltását. Ott a „minden erőddel” kitével úgy is fordítható, hogy minden anyagi erővel, minden vagyonnal Istent kell szeretni. Az özvegy teljes odaadása azt a másik asszonyt is felidézti, aki nagy vagyont érő illatszert áldoz Jézusra, nem szegénységét, hanem nagy gazdagságát osztja meg vele (vö. 14,3-9). A lényeg ez a mindent odaadás, ami az özvegyre is jellemző. Odaadása azért lehetséges, mert szabad önmagától, és szabad az emberek véleményétől is, akik előtt semmit sem számít a nagylelkűsége. Márk evangéliumának 13. fejezete a bevezető versek után egyetlen hosszú beszéd, amelyet Jézus kiválasztott tanítványai előtt mond el a végső időkkel kapcsolatban. Lényege, hogy a tanítványokat figyelemre, éberségre, egyszerűval helyes hozzáállásra inti a jövő eseményei közepette (blepete - „óvakodjatok”: 13,5.9.23.33; grégoreite - „virrasszatok”: 13,35.37). Ez a jövő kettős természetű. Egyfelől rendkívüli, de megtévesztő események várhatók a közeljövőben, másfelől a bizonytalan jövőben biztosan elérkezik a végső idő, vagyis visszatér az Emberfia, hogy ítéletet tartson. A tanítvány feladata, hogy erre a végső visszatérésre készüljön hittel és imádsággal. Az evangélium egészének összefüggésében feltűnik, hogy a 13. fejezet végső időkről szóló beszéde körülbelül azonos hosszúságú a 4. fejezetben olvasható, Isten országáról szóló beszéddel, vagyis az evangélista mind Jézus galileai működéséhez, mind pedig jeruzsálemi tanításához egy jelentős tanító egységet és témát kapcsolt.

Martos Levente

Nem leszek ideges! (25.)

Második rész

Az ideges vérmérséklet

Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok és én megnyihílek titeket... és nyugalmat találtok lelketeknek. (Mt 11,28-29)

1. A félénk melankolikus

Gyakran teljesen oktalan képzetek az ilyen rögeszmék, amelyek felett minden egészséges gyermek nevetne; így például a tériszony, a bacilusziszony, írásiszony, reszketésiszony. Mégis rettenetesen felizgatják azt, aki szenved alattuk, s olyan erővel ragadják meg őt, hogy teljesen tehetetlen a velük szembeni kiszolgáltatottságában; figyelmét teljesen lekötik, gátolják tiszta gondolkodását, uralkodnak cselekedetein, és minden tehetségét megkötik. Hiába mondjuk az ilyen embernek, hogy képzelgése milyen esztelen, hogy ne képzelődjék, verje ki fejéből ezt az ostobaságot – nem segít, mert értelme meg van kötve, akarata tehetetlenné senyvedt. Ezernyi érv, ezernyi bizonyíték sem elég ahhoz, hogy a megfélemlített, reszkető emberrel megértessük képzetének tarthatatlanságát.

Mély és nemes embereknél ez az öntudat alá szorított félelem olyan formákat ölt, amelyek megtévesztenek, s amelyekről nem látszik meg könnyen, hogy valójában kényszerképzetek. Az idealista-melankolikus vonzódik a szép, az igaz, a jó, az erényes dolgok után; gyakran alkot a gyakorlatban sohasem elérhető, az életnek meg nem felelő eszményeket, melyek azonban igen alkalmasak arra, hogy lenyomják kedélyvilágát. Érzelmei könnyen válnak megfélemlítettekké, megsebzettekké, elkeseredettekké, kishitűkké. Míg a kolerikus vérmérsékletű ember, ha rátaposnak, haragosan kifakad, s bírálgatásban, keserű szemrehányásokban adja ki indulatát, a melankolikus elnyeli a keserűséget, menekül az emberek elől, s felnagyítja a kellemetlenségeket, különösen a saját hibáit és a másokét. Kishitűen átadja magát az öntudatalatti sötét hatalmának. Ha a félénk ember, ahelyett, hogy befelé töprengene, kilépne önmagából, kibeszelné magát, félelem-képzetei meg sem születhetnének. Ő azonban bizalmatlan, úgy érzi nem értik meg, eszményeit félreértik, helytelenül ítélik meg őt magát, rosszul bánnak vele, annyira, hogy elveszti a magába, az Istenbe és az emberekbe vetett hitet. Becsukódik minden külső, nevelő behatás előtt.

Abból a félelemből, hogy nem lehet azzá, amivé lennie kell és ami lenni akar, kételkedik, gyötri lelkiismeretét bűneit, gyónásait illetően, és sötétben lát mindent. A félelem minden látszatot felhasznál arra, hogy elfojtsa az értelem működését. Az ilyen ember gyónásai sohasem jók; hol nem volt benne elég bánat, hol nem volt elég őszinte, hol szépítéssel tette gyónását érvénytelenné. Legalábbis így érzi. A kényszerképzet a legfurfangosabb módon lesi ki a legkisebb hiány árnyékát is, azért, hogy uralkodjon a helyzeten. Hogy azután az ilyen félénk ember mennyire szenved, milyen rossznak tartja magát, hogy remeg izgalomban, azt más adottságú, vagy kívülálló ember talán el sem tudja képzelni. A nem katolikus ember ugyanígy, vagy talán még jobban szenved aggályoskodása alatt. A helyes gyónás az ilyen ideges tünetek legnagyobb részét meggyógyítja. Ilyenkor látja meg a tapasztalt gyóntató igazán a gyónás intézményének kimondhatatlanul hasznos voltát.

Értetlen nevelők, és jóakarató szülők gyakran fokozzák a felsülések, a hibák eltűlésével a gyermekek féltékenységét. Így például a gyermek érzékeny lelkiismeretét mindjárt az első gyónás előtt egészen el lehet rontani. „Aztán jól csináld! Jaj neked, ha nem lesz jó a gyónásod!” Az ilyen túlzott megfélemlítés által a gyónás a félték gyermek számára valóságos félelem élménnyé válik, úgy hogy minden esetben reszketve járul a gyóntatószékhez. Ez a láz magára a gyóntatószékre is kiterjed, és már annak láttára is beáll. Egy ötvenéves hölgy megvallotta, hogy gyermekora óta mindig reszkető térddel járult szentgyónáshoz, s hogy már a rá gondolás is felizgatta és munkaképtelenné tette.

A fejlődés éveiben, a testi érés idején, különösen erős formákat ölthet az ember veleszületett féltékenysége. A lélek ilyenkor erősebben vágyódik azután, hogy mint teljes ember valósítsa meg ideáljait, teljesítse feladatait. Ezért erősebben érzi a lélek gátlásait, s a félelmet, hogy nem lehet az, aminek lennie kell, s ami lenni akar. Ilyenkor támad fel sokakban a bűnre – becstelenségre, a nemi tévelygésre – való kísértés. Minél többet gondol rá, annál erősebb lesz a félelme. Hozzájárul még az is, hogy nem tudja kimondani. Nem találja a megfelelő kifejezést, s a túlzott félelem bezárja ajkát.

Ha a féltékenység addig öntudatalatti forrásokból eredt, úgy most a rossz lelkiismeret hatásai fognak jelentkezni. A félték gyermekek eluralkodik az a kényszeres érzés, hogy nem nézhet másnak a szemébe, mert attól tart, hogy pillantása elárulja bűneit. Kétségbeesetten harcol felébredt szenvedélye ellen; de félelme megbénítja akaratát, s így mind jobban belesodródik. Ha nem talál szelíd kezű lelki vezetőre, ha szigorúan és élesen kezelik, lelki konfliktusai krónikussá válnak és súlyos depressziókat okoznak, melyek azután erősen megrázzák lelki háztartását. Az ember csak a következményeket nézi és nem ismeri fel a voltaképpeni okot, vagyis a félelmet. A félték gyermek öntudatalatti énjébe gyakran maradó érzelmi zavarként ékelődik bele egy évek előtti félelem-élmény, s ez észrevétlenül befolyásolja egész későbbi életét, álmaiban, ítéleteiben, gondolkodásában vezet, uralkodik rajta, s gátolja legjobb belső énjének kifejlődését.

2. A féltékenység elleni küzdelem

A félték embernek tisztába kell jönnie azzal, hogy ez az érzelmi erő mit jelenthet egész élete számára. Egy csendes, nyugodt órán vonultassa fel lelki zemei előtt mindazokat a mulasztások, amelyek illetlen való adottságára vezethetők vissza. Esméljen magatartásának nyomorultságára, amikor a felsüléstől való félelmében inkább nem is törekszik mindarra, amire szívében vágyakozik. Gondoljon például egy vízszonyban szenvedő emberre, akinek fürödni kell – milyen körülményesen fog hozzá, milyen nagy dolgot csinál belőle. Először a lába ujját dugja vízbe, de azt is rögtön visszahúzza. Így próbálkozik újra meg újra, amíg egy jó barátja meg nem szánja és bele nem löki. Riadt kiáltással zuhan a hűvös habokba, hogy azután a legnagyobb jó érzéssel szálljon ki a vízből. Másodsor már könnyebb a dolog, míg végül megszereti a hideg, nedves elemet. Aki a felsüléstől való félelmében nem tud cselekedni, nem érhet el semmit és mindvégig szomorúan tengeti életét. Mint ahogy a hideg víz a testet acélozza és edzi, úgy gyógyítja meg a felsülés az ideges ember érzékenykedő lelkét. A felsülés nélkülözhetetlenebb a lélek számára, mint a test számára a víz. Mert mit lehessen kezdeni olyan emberrel, aki mintegy bőr nélkül születik a világra, s a legkisebb érintésre is feljajdul és elszakad?

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Ellentmondások feloldója – Szent Márton

Petrarca, a költő barátja *Simone Martini*, az európai gótika és trecento festészet jeles képviselője az assisi Szent Ferenc-bazilikához a XIV. század elején épített oldalkápolna falára festette meg Szent Márton életének jeleneteit. A sienai születésű művész plasztikus képalakjai, a határozott téralakítás azon az alkotásán is szembetűnő, amely a már megkeresztelt római katonát, Mártont ábrázolja, amint a galliai háború idején a császár előtt leteszi fegyverét és ezt mondja: „Nem harcolhatok többé.” Az uralkodó gyávanak nevezte, de amint följegyezték –, „másnap valóban kard nélkül” akart ütközetbe indulni. A csata elmaradt. A barbár frankok királya békét kötött a császárral, amit a nép csodának vélt. Márton kilépett a katonai szolgálatból, visszatért Pannóniába, ahol misszionálni kezdett.

A 420-ban elhunyt egyháztörténész: *Sulpicius Severius* 403 körül írta meg a tours-i szent életrajzát, amely Mártont a nyugat egyik legnépszerűbb szentjévé tette. Három tulajdonságát emeli ki: gyógyító és térítő karizmáját, s önküzdelmét a gonosszal. Savaria vallja szülőföldjének (Szombathely), másutt a „környéke” megjelölés szerepel, Szent Márton hegyének neve is. Történészek vitája. E sorok íróját a szombathelyi Szent Márton-templom mellékkápolnája „ihlette” meg. Legenda szerint a templom helyén állt Márton szülőháza – ókeresztény temető területén. Legenda övezi a templom előtti kutat is – a középkorból: ennek vizével keresztelte meg édesanyját Márton. Hat esztendeje, amikor a város bekapcsolódott a Szent Márton Európai Kulturális Útvonalba, a születési helyre emlékeztető kápolna bejáratánál helyezték el az útvonal emblémáját: a katonából lett hittérítő, püspök lábnyomának jelképét.

Elgondolkodtatóan időszerű a Szent Márton-történet: az első férfi, akit szentként tiszteltek anélkül, hogy vértanú lett volna, és: az ellentmondás „példája”. A neve ugyanis Mars, a háború istenéhez tartozó harcost jelent, de ő a békességet szolgálja. Több mint másfél ezer esztendő távlatából új magatartásra szólít – újra meg újra, annyi háború után, közben. Az élet folytonos ellentmondásai közt születik meg a harmónia. Korunk spirituális gondolkodója szerint, ha valamennyien a békét akarjuk, olykor keményen csatázni kell. Mintha ebbe illenék a jézusi mondás: „Nem békét hoztam, hanem kardot.” Ez a kard nem más, mint igazság és jóság, amely mindig a legerősebb kihívás, hiszen sokan vannak, akik úgy szeretnék békességet, hogy belsőleg meghasonlottak. Nem az agresszió elfojtása jelent nyugalmat, békejobbot – hirdeti a modern keresztény lélektan, hanem – mint *Anselm Grün* írja, meg kell vizsgálnunk harcos, agresszív hajlamainkat, és integrálni abba a küzdelembe, amellyel megteremtjük a békességet önmagunkkal és másokkal.

A szakrális néprajzhoz tartozik Szent Márton- és a borkultusz. Hogyan? Szatymazi gazdálkodóktól hallani: Márton napjára (november 11-ére) kiforr, „lebiggad” az újbor. Beüthető a dugó, megtölthető a kancsó. Innen a Borfűjtő Szent Márton elnevezés.

A magyar zarándok Franciaországban, Tours városában azzal a tisztelettel léphet be a bazilikába, ahogyan egy francia, akit hazája védőszentje vár. Az első 476-ban épült szentélyt mai formájában 1902-től jegyzi a történelem. Századok során hányszor kifosztották, le is rombolták. A békességszerző püspök azonban Szombathelytől a franciák földjéig, és sokfelé Európában a XX. századi poéta, *P. Emmanuel* soraival leginkább kifejezhetően ezt ülteti az egyén és a közösség „lélek-talajába”, az istentalálkozás reményével: „– az Ember az ösbukástól Arcod keresi / A szellem küzd hogy testté legyen és küzd ellene / hogy azt átalakítsa / A gondolat minél inkább szorítja káoszát annál inkább felébred / a mélységek gyönyörére / Minél hasítóbb a vágy hívása annál inkább kibomlanak / a nagy teremtő körök...”

Egyszer talán így formálódik egy új európai út.

† Tóth Sándor

hírek információk

A csanádpalotai Nepomuki Szent János templom 250. évfordulója alkalmából a Kelemen László Emlékparkban állították fel a hét méter magas, tölgyfából készült haranglábat, melyet Kondé Lajos pasztorális helynök áldott meg, szalgaját Kovács Gábor polgármester és Szügyi László faragó vágta át, és a harangot is ők szólaltatták meg először. A harangláb két nyáron át, nemzetközi alkotótáborban és civil összefogással készült. A harang 25 kilós, a tiszaezslári Vajda László műkovács, a Magyar Művészeti Akadémia tagja öntötte rézből.

Bemutatkozott a Magyar Kurír oldalán a domaszéki Zöldfás Lelkigyakorlatos Ház és Ifjúsági Táborhelyszín, amely 1992 óta fontos szerepet tölt be a Szeged-Csanádi Egyházmegye életében. Mojzes Katalin szálláshelyvezető, Molnár Szilveszter szállásoltatási menedzser és Kónya Mihály, a Szeged-Csanádi Egyházmegye Katechetikai Intézetének (SZEKI) operatív vezetője mutatták be a domaszéki létesítmény kínálta lehetőségeket. A SZEKI idén márciusban vette át a házat azzal a céllal, hogy minél gazdagabb tartalommal és étellel töltsék meg az épületegyüttest.

November 5-én a Gál Ferenc Egyetemen Erasmus információs programot tartottak, ahol a külföldi kiutazási lehetőségeket mutatták be a szegedi hallgatók és munkatársak számára. Dr. Thékes István külügyi főtitkár és Csefkó Mónika intézményi Erasmus+ koordinátor ismertették többek között azokat a pénzügyi támogatásokat, amelyeket biztosítani tud az egyetem ahhoz, hogy a hallgatók külföldön folytathassanak rövid tanulmányutat vagy akár szakmai gyakorlatot, ösztönözve a hallgatókat, hogy bátran éljenek az Erasmus által nyújtott lehetőségekkel.

Fennállásának 50. évfordulóját ünnepelte a hódmezővásárhelyi Szent József Kertvárosi Katolikus Általános Iskola. Az ünnepséget az október 23-i megemlékezéshez kapcsolódóan szervezték meg. Az intézményben dolgozó pedagógusoknak, munkatársaknak állított emlékfát Antal Imre hódmezővásárhelyi plébános áldotta meg.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia szeretettel vár minden érdeklődőt november 12-én, kedden délután 15 órakor az „Idősek és fiatalok biztonsága a digitális világban” című programra a Horizont Rehabilitációs Közhasznú Alapítvány szervezésében, amelyet Szalayné Szabó Mariann c. r. alezredes (a Szegedi Rendőrkapitányság idősgyógyi előadója) tart. Az előadás után lehetőség lesz fiatalok és idősek tapasztalatcseréjére e témakörben, és hogy miként tudnak a fiatalok segítségükre lenni az eszközhasználatban, hogy a modern eszközök által létrejött generációk közötti szakadékot átíveljük. Kérjük, hogy akinek van saját készüléke, vigye magával. A rendezvény ingyenes.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.

Csendes lelkigyakorlat kerül megrendezésre a Zöldfás Lelkigyakorlatos Házban november 15-17-ig. Az októberihez hasonlóan most is Veréb László, a Szent Gellért szeminárium spirituális és Czakó Ágnes, a Segítő Nővérek Kongregációjának nővére fogják vezetni a 3 napos, kis létszámú (max. 12 fő) lelkigyakorlatot, ami ez alkalommal is a silentium jegyében fog zajlani. Részvételi díj: 25.000 Ft / fő / 2 éj. A díj tartalmazza a lelkigyakorlaton való részvételt, szállást 2 éjszakára, ágyneműhasználatot és napi háromszori étkezést 1 fő részére. Érdeklődni és jelentkezni az info@zoldfas.hu e-mail címen vagy a +36-20/341-8334-es telefonszámon lehet.

November 16-án, szombaton 19 órától Dóbsiz Áron orgonaművész és Földi Jácint trombitaművész adnak hangversenyt a szeged-felsővárosi Szent Miklós templomban. Az érdeklődők Bach, Händel, Vivaldi művei mellett John Williams, Magda David, Tóth Péter, Dobszay-Meskó Ilona, Louis Vierne darabjait hallhatják.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia közössége november 17-én, vasárnap a 18 órai szentmisében tartja búcsúját. Az ünnepi homlíát Elek László jezsuita templomigazgató mondja. Mindenkit szeretettel várnak.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Családügyi Bizottsága és a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége Szegeden szervezi meg a IV. Országos Életvédő Napot november 23-án, szombaton 9.00–17.30 óra között a Katolikus Házban (Szeged, Dugonics tér 12.). A részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. A résztvevőknek a szünetekben frissítő és szendvicsebédet biztosítanak. A regisztrációt mindenkinek egyénileg kell elvégeznie. További részletek és a regisztrációs űrlap a pasztoralis.hu oldalon érhetőek el.

„Jól használjátok fel az időt!” (Ef 5,16) mottóval november 29-én 9.30-tól 16 óráig az Ifjúságpsztorációs Iroda szervezésében kerül megrendezésre az Adventfeszti lelki nap a 13-18 év közötti fiatalok részére a Szent Gellért Fórumban. Tanúságtevő Simon Dávid győri egyetemi lelkész, a Győr-Révfülu Plébánia templomigazgatója, a zenei szolgáltató az Eucharist zenekar lesz. A részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Regisztrálni az ipcszeged.hu oldalon, vagy az IPC Facebook oldalán lehet.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye által meghirdetett Szent Imre Alkotó- és Rajzpályázaton helyezést elért diákok pályaműveiből rendezett kiállítás november 8-20-ig tekinthető meg a Dómban.

November 26-án 17 órakor könyvbemutató lesz a Dóm Látogatóközpontban. Bálint Sándor pártfogását kérő imakilenced könyv és további két Bálint Sándorról szóló angol, illetve olasz nyelvű kiadvány is bemutatásra kerül. Minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont a korábbi években tapasztalt nagy érdeklődésre való tekintettel, idén ismét lehetőséget kínál betlehemek készítésére családok, iskolai osztályok, plébániai csoportok, illetve egyéni jelentkezők, gyerekek és felnőttek számára. A „Nem lehet csoda nélkül élni” című betlehemi kiállításra készítenő alkotások anyaga, mérete és az alkalmazott technika szabadon választható. Részletekről a www.domlatogatokozpont.hu internetes felületről tájékozódhatnak.